

הצקורבים

לרביה"ק מוהר"ן עברסלב זיע"א

חיים טובים // נקודות אור בנתיבות החיים

דבר העורך

'אלו הם החיים?'

האם אנו מתאבלים על חורבן בית המקדש, או על החורבן הפרטי שלנו?

יתום שנולד ללא אבא, אין סיכוי שהוא יתאבל עליו. הוא יכול ומחויב לקיים את המנהגים וההלכות, וגם ללמוד משניות ולהדליק נר לעילוי נשמתו, ואף לעלות לקברו. אבל להתאבל לא, כי הוא פשוט לא יכול. מעולם לא הכיר אותו כדי להתאבל עליו.

נולדנו בלי בית המקדש, ואין לנו סיכוי להתאבל עליו. ולכן התחושה היא שכל מסכת האבלות של שלשת השבועות, תשעת הימים, ותשעה באב – אינה אלא מסכת של מנהגים והלכות, סוג של 'עילוי נשמה' לבית המקדש, ותו לא. קשה להתחבר לדבר כזה, ולא פלא שאין לנו סימפטיה מיוחדת לתקופה זו.

לחילופין, ישנם שמתאמצים להסביר לעצמם ולאחרים, באמצעות מאמרים וספרים, מה זה בית המקדש ומה ההבדל בין התקופה שבה היה לנו בית מקדש לבין התקופה שאין אותו. ובכך, מנסים לייצר חיבור כלשהו, שבאמצעותו נוכל כן להתאבל.

זה רעיון מבורך, ואשרי חלקם. אבל ספק אם יעיל. מרגיש יותר שמדובר בחיבור מלאכותי, וגם רוב רובו המוחלט של הציבור, בפרט הצעיר, אינו אוהז בכך. וכפי שסיפר אחד מחשובי המחנכים והמרצים (שבדרך כלל הרצאותיו מלאות עד אפס מקום), שכאשר הודיע על שיעור בעניין זה, הגיעו שני אנשים בלבד...

אז זהו שלא.

רבינו אומר לנו מילים ברורות, שאינן מותרות ספק: "והנה מה שעבר אין, כי כבר נשרף בית מקדשנו" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב סימן סז). כלומר, איננו מתאבלים על מה שהיה, אלא רק על מה שקורה אתנו כעת, כאן ועכשיו, יום ושעה שעה.

אין לנו מושג מה זה בית המקדש, ואף אחד לא מצפה מאתנו לבכות עליו. האבלות שלנו איננה עליו אלא על החורבן, ואת החורבן אנחנו מכירים היטב, אוהו כמה שאנחנו מכירים.

אין מי שלא רואה חורבן מול העיניים, וגם אין מי שלא חווה חורבן אישי בחייו. האם יש מישהו שמוכן, עם יד על הלב או אפילו בלי, לומר שטוב לו בחיים, והוא לא פוגש ולא מתמודד יום עם כאב ועם ייסורי נפש?

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח בחיזוקים אקטואליים נפלאים במדור חיים טובים, נעבור למאמר נפלא על פרשת השבוע במדור פשט ופנימיות, לאחר מכן נכנס למדור ללכת עם תורה – ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש – נמשיך בלימוד תורה ט, נעבור למדור נקודה בפרשה ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, ונסיים במדור שיחת חברים ברב-שיח מרגש עם ארבעה מהחברים שהתקרבו לברסלב.

בברכת שבת שלום ומבורך העורך

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשה, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכרו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת ואתחנן ולשבוע של פרשת עקב

יום	חודש אב	הדף היומי מסכת שבת	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי בוזה"ק
ז	ז	קטו	חזרה	פה	רכב	יה
א	ח	קמט	תק, ב-ג	פה	רכג	יט
ב	ט	קנ	תק, ד-ה	פו	רכד	יט
ג	י	קנא	תק, ו	פז	רכה	כ
ד	יא	קנב	תקא, א-ג	פז	רכו	כ
ה	יב	קנג	תקא, ד-ו	פז	רכז	כא
ו	יג	קנד	חזרה	פח	רכח	כא

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה יג.

יהודי לחיות בגלות. מותר לו ומגיע לו לחיות בגאולה, אם רק ירצה. הרגע שבו יהודי לא מוכן להשלים עם הגלות, הוא אותו רגע שבו נולד המשיח שלו, והוא מתחיל לחיות.

כל המתאבל, זוכה ורואה!

ולבכות אותו ולזעוק אותו, מתוך הבנה ואמונה שזה ממש לא אמור להיות כך.

החיים העלובים הללו, בלי מוח ובלי לב, עם יהדות שבורה ומרוסקת למחצה לשליש ולרביע, ועם משפחות קרועות ושכולות, גשמית ורוחנית – הם לא חיים, נקודה. הם גלות, והם בכלל לא שייכים אלינו אלא נדבקו בנו בעקבות החורבן. הגיע הזמן לדפוק על השולחן ולומר: די! אני רוצה לחיות!!!

והבשורה היא, שבכלל לא חייבים לחיות כך. אין שום הלכה שמחייבת

רק מה? אלו הם החיים, מה לעשות.

חלילה! בזמן של גאולה, אלו הם אינם החיים. כשיהודי נמצא על מקומו, הוא חווה חיים של מלאות ושובע, ופוגש רק דברים שעושים לו טוב, וממלאים את יומו וחיינו וביתו באור ושמחה וחיות, וכל המילים הטובות שרק אפשר לומר ו/או לחלום.

החיים הללו, שכבר הדבקנו להם תווית ש'אלו הם החיים' – הם לא חיים אלא חורבן. וכל המטרה של תשעה באב, ושלושת השבועות, הם לוותר על הייאוש, ועל ההשלמה ש'אלו הם החיים', ובסך הכל להביא את הכאב, שקיים ועוד איך,

מתלמידיו של אהרן

האם אהרן הכהן – עסק בהקרבת קרבנות או בקירוב הבריות?

ולגלות לו שאין דבר כזה, ואל תתפתה לאשליה המרירה הזאת, כאילו יש מושג של מחלוקת ופירוד. וכך הוא קרב את הבריות, כשם שהקריב את הקרבנות.

כשהייתה שנאת חינו, ותחושת הפירוד התגברה, זה סתר את הגילוי של בית המקדש, והוא נחרב. בדומה ממש לפטירתו של אהרן הכהן, שלקחה מאתנו את הגילוי הזה של 'אוהב שלום' ו'אוהב את הבריות'.

יתומים היינו ואין אב.

אין לנו 'אבא', כמו אהרן הכהן, שילכד אותנו – בתוך תוכנו, ובינינו לבין ה'. ולכן גם אין לנו חודש 'אב'. ועל כך אנו מתאבלים. על האשליה הנוראה של הריחוק, שכל כך מהתלת בנו ומפתה אותנו. ומביאה אותנו לשנוא את עצמנו, את חברנו, ולהאמין בכך שגם ה' שונא אותנו, חלילה.

זה נראה כל כך חכם ובוגר, להסתכל בעין ביקורתית. וכל כך נאיבי וילדותי להסתכל בעין מקרבת. ולכן, אנו ממלאים את העיניים בדמעות, מתוך תקווה לנקות אותם מהמבט השחור וה'סופר-ילדותי' הזה, שלא מאמין בטוב ואהבה, ולקבל עיניים חדשות, שמהם נראה את המבט האוהב של אבא בשמים, ועם המבט הזה, נסתכל גם על עצמנו ועל הסובבים אותנו.

הסוגיא רחבה, אבל בקצרה ממש:

בריאת העולם היא בריאת המחלוקת. קודם בריאת העולם, היה הכל אחדות. אחר בריאת העולם, יש פירוד; השמים, שמים לה', והארץ, לא בדיוק.

ה' ברא את העולם, כדי שיהיה מקום שיש בו חוויה של פירוד, מחלוקת וריחוק. כדי שאנחנו בבחירתנו, נבטל את האשליה הזאת, ונחזיר את הכל בחזרה למקום של קרבה, אחדות ושלום.

בית המקדש היה מקום של שלום. לא שרתה בו האשליה של 'הארץ נתן לבני אדם', אלא השראה של 'השמים שמים לה'. וכל מי שנכנס לשם, הרגיש בבת אחת את הקרבה, וחש תחושה של רצון, אוהב, וקרוב. עד כדי כך, שאפילו הבהמות הפכו להיות 'קרבת'.

ומתוך הגילוי הזה, היה לאהרן הכהן את הכח, לגשת לכל יהודי שמרגיש עצמו רחוק, מה' מעצמו או מחברו,

התואר שהתורה נותנת לאהרן, הוא 'כהן' – שתפקידו להיות בבית המקדש, ולהקריב קרבנות. ואילו התואר שהמשנה נותנת לו הוא 'אוהב את הבריות ומקרבת לתורה'. האם היו לו שתי לשכות, באחת מהם הוא קיבל קהל שמעוניין להקריב קרבנות, ובשני הוא קיבל קהל שהיה מעוניין בשלום? כנראה שלא.

האם 'שלום' היא מדה טובה, שכדאי לזכות בה. או שהיא מעבר לכך, ואולי אף הנקודה המרכזית של יהודי בחייו? אם נתבונן נשים לב, שהוא תופס מקום מאד מרכזי, הרבה יותר ממה שחשבנו. הסיום של כל תפילה הוא 'שים שלום', ו'עושה שלום', וכך גם הסיום של כל קדיש. והשם יתברך שמו 'שלום', והוא מוכן למחות את שמו המפורש בשביל להשכין שלום. מה הסיפור?

ושאלה אחרונה. ההילולא היחידה שכתובה בפירוש בתורה, היא של אהרן הכהן, והיא בראש חודש אב. האם במקרה זה חל בחודש של החורבן והאבלות, או שיש קשר בין הדברים.

בתמונה: הר רמון, מקום קבורת אהרן הכהן לפי שיטות מסוימות.

הילולת האריז"ל

תורת הנסתר שגילה האר"י הקדוש – היא התורה הכי מסודרת ובהירה, ובאותה מדה – הכי לא ברורה

הציון של האריז"ל, הוא הציון הכי ברור והכי מקורי.

אצל רבי שמעון בר יוחאי – אין בכלל גישה לציון האמתי שלו, רק לבניין שמעל. והציון עליו משתטחים הוא בכלל כמה קומות מעל מקום הקבורה. הציונים של בעש"ט ורבינו מוהר"ן מברסלב – עברו טלטלות מצד אחד ושיפוצים מהצד השני. וגם לא תמיד היה גישה אליהם.

לעומת זאת דווקא הציון של האריז"ל, הוא ממש המצבה שמתחתיה הוא קבור. לא עברו עליו שום טלטלות ושום שינויים. אותו ציון, אותה מצבה, הכי גלוי והכי אותנטי, וגם הכי נגיש. מעולם לא היו מניעות מלהגיע לשם.

ובכל זאת, דווקא לשם באים הכי פחות. במירון, אומן ומעז'בז – אין שקט לרגע. כל הזמן באים יהודים להשתטח, להתפלל ואף ללמוד. יש אוהל על הציון, הכנסת אורחים צמודה, ואפילו מלון וקריה. בצפת לעומת זאת, אין אוהל ולא הכנסת אורחים, ומעטים הם הבאים לפקוד את המקום.

כמו כן, ההילולא של הבעש"ט – הוא ביום טוב. ההילולא של רבינו מוהר"ן מברסלב – הוא בחול המועד. ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי – הפך בעצמו ליום טוב. ואילו ההילולא של האריז"ל – הוא בבין המצרים, בתשעת הימים, ואף אחד לא מעלה על דעתו לעשות את זה יום טוב.

האריז"ל היה סוד, ועודנו סוד.

מתוך כל חלקי התורה שיש לנו – החלק הכי ברור והכי מסודר, הוא כתבי האריז"ל. במקביל אולי לשה סדרי משנה, ויד החזקה להרמב"ם. הכל כתוב מסודר, ברור ומבואר. בלי בלגן, ובלי רמזים. דבר דבור על אופנו.

לעומת הגמרא, שאינה קלה להבנה, הזוהר שכל כולו רמזים, ספרי הצדיקים שאין בהם מבנה מסודר בדרך כלל,

השמות, הספירות, הפרצופים והעולמות ותו לא – אז האור העצום והנורא הזה, הופך חלילה למשהו יבש, מנותק וקד. מוכרחים לקחת את כל הידיעות הללו ולתרגם אותם לעבודת ה' – להפוך את המשל לנמשל, ולהבין מה באמת קורה בחיים שלך, ומה אתה פועל בכל דבר, כפי שאכן התגלה בספרי החסידות ובתורתו של רבינו.

ההילולא של האריז"ל היא בבין המצרים, לומר לך: אני נמצא כאן, כדי שתחפש דרכי את בית המקדש, ולא תחשוב שידיעת הקבלה היא הגאולה. בלעדיה אמנם לא תוכל להגיע לגאולה, אבל אם תסתפק בה, אתה עדיין רחוק מהגאולה. הציון שלו, מסמל אף הוא שאתה רק בדרך ועוד לא הגעת אל המנוחה ואל הנחלה.

היום הזה, הוא הזמן להודות להשם יתברך על האור העצום הזה שירד לעולם, ושנותן לנו תקווה עצומה בתוך הגלות וימי בין המצרים, ויחד עם זה להתעורר לחפש איך להכניס את התורה הזאת לתוך החיים שלנו, על פי ספרי הצדיקים, וכך להגיע לגאולה. ■

וספרי רבינו מוהר"ן מברסלב שצריך הרבה להתייגע כדי להבין מה כתוב.

אבל כל אחד יודע את האמת, שאין יותר נסתר מתורתו של האריז"ל. הכל מסודר, אבל רק לכאורה. כי באמת העץ חיים הוא הספר הכי לא מסודר שיש, ההתחלה שייכת לסוף, והסוף להתחלה, וכן הלאה (כמבואר בשיחות הר"ן). הכל ברור, אבל רק לכאורה, כי כל מה שכתוב הוא רק גילוי טפח מתוך כיסוי של אלפיים (כמבואר בהקדמת מהרח"ו).

יש בזה נס עצום, וגם מסר חשוב.

גילוי של האריז"ל – משמש כתחנה מרכזית ביותר בפנימיות התורה. אי אפשר בשום אופן לעבור ישירות מהזוהר לספרי החסידות, בלי התחנה החשובה של גילוי הקבלה. אבל זו רק תחנה, וכפי שאמר האריז"ל בעצמו להבעש"ט, שאילו היה חי עוד שנתנים היה מסיים את הגילוי, אבל לא זכינו והסתלק קודם זמנו.

ולכן, אסור בשום אופן להפוך את זה למשהו בפני עצמו. אם הקבלה היא תורה בפני עצמה – לדעת את כל

תפילות שאינם מתקבלות

בפרשה זו, משה רבינו מגלה את סוד התפילה: איך צריך להתפלל, מה צריך לזכות על ידי התפילה, האם התפילה פועלת תמיד, ובאיזה אופן?

תפילה. להרמב"ן - בעת שנגזרה הגזירה. ולהאור החיים - בכל עת שהיה גדמה לו עת רצון, התפלל על זה. הן בשעת הגזירה, הן לאחר מכן, והן כשכבש סיחון ועוג.

ג. **לאמר:** רש"י מבאר שביקש מהשם יתברך שיאמר לו אם הוא מקבל בקשתו. וצריך להבין מפני מה דווקא כאן ביקש זאת. והאור החיים מבאר - שאמנם התפלל על עצמו, אבל התכוון על ידי זה להמשיך עוד 'לאמר' ולהתפלל על כל ישראל, שייכנסו לארץ ישראל.

ד. **'א-דני א-להים:** רש"י פירש 'רחום בדין', והרמב"ן פירש 'אדון ברחמים'. והאור החיים מפרש שרש"י אינו נחלק על הרמב"ן, ופירש רק את השם 'אלוקים' שנכתב 'הויה' ונקרא 'אלוקים' - ועל זה פירש שהוא 'רחום בדין', ולא התייחס לתיבת 'א-דני'. ומבאר, ששם 'הויה' הזכיר על עצמו, ושם 'אלוקים' הזכיר על עם ישראל.

ה. **אתה החילות:** בפשטות יש בזה הדרכה איך להתפלל, דהיינו להתחיל בשבח ואחר כך לבקש צרכיו (ברכות לב.). והאור החיים הקדוש מבאר שלימד אותם בזאת ארבע יסודות באופן התפילה: שצריך להתפלל בלשון תחנונים, להתפלל למקור הרחמים, להתפלל בעת רצון, ולפרט בקשתו כראוי. וכל זה מרומז בפסוקים אלו. ומבאר עוד שבלשון 'החילות' מרומז שלשה עניינים: לשון תפילה, לשון תחילה, ולשון הפרת נדה.

ו. **אעברה נא ואראה:** בפסוק זה מבואר גודל הרצון של משה להיכנס לארץ ישראל, ובאור החיים הקדוש מבאר שהסכים להיכנס אפילו כאחד מבני ישראל ולא כמנהיג, ושלא הוא יבנה את בית המקדש, אלא רק 'יראה'. וצריך להבין מה גודל העניין, וכמו שאמרנו חז"ל 'וכי לאכול מפריה הוא צריך' [וענו על כך, שרצה לקיים המצוות

בלשון הזה. ב. 'בעת ההיא' - על איזה עת הכוונה, ומדוע דווקא באותה עת. ג. 'לאמר' - לכאורה אינו שייך לכאן. כי מי צריך 'לאמר' ולמי.

ב. בפסוק השני: א. 'א-דני א-להים' - מהו הלשון הזה בדווקא. ב. 'אתה החילות להראות את עבדך' - מה כוונתו לומר בזה.

ג. 'אעברה נא ואראה את הארץ הטוב' - מדוע חפץ כל כך להיכנס לארץ ישראל, ומדוע נקט הלשון 'ראיה'.

ד. 'ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי', לכאורה די בזה, ומדוע ממשיך ואומר 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד'.

ה. 'עלה ראש הפסגה' - האם זה שייך לתפילתו, ואם כן, האם תפילתו התקבלה.

ו. 'וצו את יהושע וגו' כי הוא יעבור' - מפני מה בכל פעם שמזכיר שמושה לא ייכנס לארץ ישראל, מזכיר את יהושע שהוא כן ייכנס.

ז. עיקר השאלה היא - מה התכלית שמספר להם כל זה. בשלמא כל מה שסיפר להם עד כה, היה נוגע אליהם, אבל כאן הוא מספר על עצמו, ואיזה נפקא מינה יש בזה עבורם.

ביאור הפשט

א. **ואתחנן:** הוא מלשון תחנונים ומתנת חנינם (רש"י, רמב"ן ואור החיים), לרש"י - משום שהצדיקים אינם מבקשים בזכות עצמם אלא במתנת חנינם. הרמב"ן - מבאר על פי דרך האמת. והאור החיים מבאר - שזאת צורת התפילה הראויה לכל אחד וכדלהלן.

ב. **בעת ההיא:** לרש"י - כשכבש ארץ סיחון ועוג. כי קודם לכן סבר שהוא גזר דין עם שבועה, ולא יועיל תפילה. אבל כעת סבר שהותרה השבועה ואם כן אינו אלא גזר דין בלי שבועה ויועיל

פרשת ואתחנן היא הפרשה השניה שבסדר דברים. סדר זה נקרא 'משנה תורה', כי הוא חזרה על כל התורה. הסדר הזה נאמר על ידי משה רבינו קודם הסתלקותו, והוא מורכב מתורה שבכתב ותורה שבעל פה; מצד אחד הוא חלק מ'תורה שבכתב' ומצד שני נאמר על ידי משה רבינו שזה בחינת 'תורה שבעל פה'.

בסדר זה, משה רבינו מלמד אותנו את היסודות ש'מאחורי' התורה, את ה'קודים' שהם הבסיס של התורה, ואת 'הסודות' מהחדר הפנימי' שעל ידם יכולים לזכות לקיים את התורה, ולזכות אל התכלית שהתורה צריכה להביא אותנו.

בפרשת דברים גילה משה את סוד התוכחה, וכפי שהתבאר במאמר הקודם. ובפרשה זו, פרשת ואתחנן הוא מגלה את סוד התפילה - איך צריך להתפלל, ומה צריך לזכות על ידי התפילה, האם התפילה פועלת תמיד, ובאיזה אופן. וכפי שיתבאר להלן במאמר זה בעז"ה.

בתחילת הפרשה, משה רבינו מספר על הרצון החזק שלו להיכנס לארץ ישראל, ועל גודל התפילות שהתפלל בשביל כך. וסוף דבר הוא שתפילתו לא התקבלה והוא לא נכנס לארץ ישראל, אלא יהושע תלמידו ועם ישראל. וצריך להבין מדוע נכתב כל זה בפרשת ואתחנן, ולא כהמשך לפרשת דברים. וגם מה רצה לספר להם בזה, האם בא להחליש דעתם ולהראות להם שהתפילות אינם מתקבלות ח"ו. אלא בוודאי בא ללמד להם יסוד נחוץ מאד, שהוא הקדמה לקבלת התורה ולכל המצוות - שמתחיל בפרשה זו ובפרשיות שאחריו, וכדלהלן.

הקושיה בפרשה

א. בפסוק הראשון: א. 'ואתחנן אל ה' - מהו הלשון הזה, ומדוע דווקא

התלויות בארץ. אמנם במקום אחר מבואר שביקש להיכנס אפילו כציפור, ואם כן לא יוכל לקיים המצוות].

ז. **ויתעבר ה'**: רש"י מבאר 'למענכם' בגללכם. וצריך להבין מדוע נקט הלשון 'למענכם' שנשמע להיפך. 'רב לך' פירש רש"י בשני אופנים, הראשון - לשון 'די', שביקש ממנו שלא ירבה להתפלל עוד. והשני מלשון 'רבנות וגדולה', שאמר לו 'הרבה מזה שמור לך'. והם לכאורה שתי פירושים הפוכים. ובאור החיים הקדוש ביאר כל הפסוק בדרך כפילות - שיש בזה תשובה על שתי הדברים שביקש; על עצמו ועל עם ישראל.

ח. **עלה ראש הפסגה**: רש"י מבאר שחלק מתפילתו התקבלה, ואמנם לא נכנס לארץ ישראל אבל קיבל רשות לראות אותה. ובאור החיים הוסיף שיש כאן נס, שיוכל לראות כל מה שביקש לראות - אפילו ירושלים והר המוריה, שאי אפשר לראות אותם בדרך הטבע משם.

ט. **וצו את יהושע**: בפשטות יש כאן הבטחה, שאמנם משה לא ייכנס אבל יהושע בוודאי ייכנס, כדי שלא יחשוש ישראל שיארע לו כפי שארע למשה. ועוד לא-לוה מילין.

י. **המטרה**: בפשטות הוא דברי תוכחה, שבגללם לא התקבלה תפילתו ואינו נכנס לארץ ישראל, כמבואר בדברי רש"י והרמב"ן. והרמב"ן מבאר עוד, שבא לבאר מה שאמר להם בסוף הפרשה הקודם 'ואת יהושע ציוויתי', ועל זה ממשיך ואומר מדוע צריך לצוות את יהושע, כי הוא בעצמו אינו יכול להיכנס. ולפי שני הפירושים צריך להבין מדוע נכתב כאן ולא בפרשת דברים.

ביאור הפנימיות

במעשה זה רצה משה רבינו לבאר להם כמה יסודות. הראשון - הוא מעלת ארץ ישראל, וכמה הוא משתוקק אליה. השני - צורת התפילה, איך עושים אותה כראוי. והשלישי, והוא העיקר - מה קורה כשהתפילה אינה מתקבלת, וכפי שיתבאר (על פי המבואר בליקוטי מוהר"ן סימן ז, צט, קנה, ועוד).

א. גילוי האמונה

האמונה הוא דבר מאד חלש ושברירי. כי היא נדרשת במקומות ובזמנים שבהם

לא רואים, לא מבינים ולא מרגישים. כשאדם רואה את האמת בעיניו - אין זה אמונה אלא דעת. וכן שהוא מבין או מרגיש את מציאות ה' ואת נוכחותו בעולם. האמונה, היא במקום שאין אחד מכל אלו.

וזה התכלית של בריאת העולם. נקודת התמצית של התכלית היא האמונה, וכל שאר הדברים שיש בעולם - שכל, הבנות, ידיעות, והרגשות, הכל הוא רק כדי להביא לאמונה. ובאמת אי אפשר להגיע לזה אלא על ידי הצדיקים, שהם מחברים שמים וארץ, ומאירים כאן בארץ את מה שהם משיגים בשמים.

זהו אם כן, התפקיד של משה רבינו - הוא הוציא אותנו ממצרים, נתן לנו את התורה, פעל עבורנו מן באר וענן, והכל בשביל תכלית אחת: להאיר בנו את אור האמונה. והתכלית הזו מתמלאת אך ורק בארץ ישראל, כי שם הוא המקום שבו מתחברים ה'ארץ' עם 'ישראל', תכלית הגשמיות וההסתרה, עם נקודת האמת והאמונה.

כי ארץ ישראל היא מקום גשמי לכאורה, שצריך לחרוש ולזרוע בה, ולעשות כל ה"ט" מלאכות - ולא כמו במדבר שהכל היה מן המוכן. ומצד שני, אין שום אפשרות להתקיים בה בדרך הטבע, כי הגשמים אינם יכולים לרדת בארץ ישראל בשום אופן, ובלי גשמים אין חיים.

ולכן, אי אפשר להתקיים בארץ ישראל אלא על ידי אמונה, ועל ידי אמונה מתגלה שעיקר ההשגחה היא בארץ ישראל, כמו שכתוב 'תמיד עיני ה' אלוקיך בה', ועיקר השפע מגיע דווקא לארץ ישראל, וכל העולם אינו שותה אלא מהתמצית של ארץ ישראל. ולכן, רצה משה כל כך להיכנס לארץ ישראל - ששם הוא התכלית שאליו הוא מכוון בכל חייו ותפקידו.

ב. צורת התפילה

כיון שהתכלית של ארץ ישראל היא האמונה - האופן לזכות לזה הוא על ידי תפילה. התפילה היא הכלי העיקרי של האמונה, כי בפעולת התפילה - מתגלה שאנו מאמינים שיש מחדש, שמנהיג את העולם כרצונו. ואם אנו צריכים איזה דבר, אנו פונים רק אליו, כי רק הוא יכול

לתת לנו את זה. ועל ידי התפילה, נבנית האמונה כראוי.

והנה בתפילה יש הרבה אופנים, ויש בה עשר לשונות, שכל אחד שייך לזמן אחר. יש זמנים של גדלות, וזמנים של רצון, וכיוצא בזה. אבל מוכרח להיות שהתפילה הוא דבר ששייך לכל אחד ובכל זמן, ולא ייתכן בשום אופן מציאות שיש זמן בו אדם אינו יכול להתפלל.

ולכן, אחד מהלשונות של תפילה הוא 'ואתחנן', שהוא מלשון חנינם. והלשון הזה היא התפילה ששייכת לכל אחד ובכל עת. כי גם מי שאינו ראוי, ואינו עומד בעת רצון, וגם אינו מצליח לכונן דעתו כראוי - עדיין יכול להתחנן, ולבקש בפשיטות: ריבוננו של עולם, לא מגיע לי כלום, ואני גם לא יכול להתפלל כראוי, אבל תן לי במתנת חנינם'.

וזה מה שלימד אותנו משה רבינו כאן, שבכל עת צריך להתפלל ויהי מה, כי כיון שמוכרחים את האמונה ואי אפשר בלעדיה, ואת האמונה מוכרחים לבנות על ידי תפילה - מוכרח להיות שבכל עת ומצב יכולים להתפלל. וזאת על ידי 'ואתחנן', שעל ידי זה יכול להתפלל 'בעת ההיא' דהיינו באותו הרגע והמצב והמקום שעומד בו. כי בכל מצב יכול 'לאמר', לפחות לומר את התיבות, גם בלי כוונה ובלי עומק.

ג. תפילה שאינה מתקבלת

וכאן מגיע היסוד השלישי והעיקרי. משה רבינו מספר על גודל מעלת ארץ ישראל, וכמה הוא משתוקק אליה. וגם מספר איך צריך להתפלל, הן לכתחילה - על ידי סדר התפילה הנלמד מפסוקים אלו, והן בדיעבד - בדרך תחנונים, ששייך בכל עת ובכל זמן. ולמרות כל זה, הוא מספר שתפילתו לא התקבלה והוא לא נכנס לארץ ישראל.

וכאן הוא עיקר הניסיון באמונה. כי לכאורה מקובל בידנו שאין תפילה השבה ריקם, וכל תפילה מתקבלת. ובפרט כשאדם מתפלל על דבר רוחני, וכל שכן כשהוא מתפלל על האמונה בעצמה - שאז בוודאי מן הראוי שתפילתו תתקבל ויזכה לאמונה. ואם בכל זאת, התפילה אינה מתקבלת, אם כן מניין יקח כח של אמונה.

אך דווקא כאן מתגלה עומק עומק יסוד האמונה. משה רבינו מספר שעשה

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

ביאור הקשר בין אי כניסת משה לארץ לנחמת ישראל

"נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי יֹאמֶר אֱ-לֹהֵיכֶם" (ישעיה מ, א), בפסוק זה פותחת ההפטרות של פרשתנו, ועל שמו נקראת השבת בשם 'שבת נחמו'. הפטרה זו, היא תמיד ההפטרות של פרשת 'ואתחנן', בין בשנה רגילה ובין בשנה מעוברת. ואם כך, צריך להבין ולמצוא, מה הוא הקשר בין ההפטרות לתוכן הפרשה, מלבד הקשר בינה לבין הזמן - שהיא באה בשבת שאחר תשעה באב. גם יש להבין, מה היא 'הנחמה', הרי בית המקדש עדיין לא נבנה, ואם חס ושלום לא יבנה עד שנה הבאה, שוב נהג ימי בין המצרים משבעה עשר בתמוז, ונתנהג בכל מנהגי האבלות, ובפרט מראש חודש אב ובשבוע שחל בו, ובעיקר ביום תשעה באב בעצמו. וא"כ מה הוא המעגל של האבלות והנחמה בכל שנה ושנה.

וכדי לבאר זאת, נקדים את הפסוק מפרשתנו (דברים ג, כו) "וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדַבַּר הַזֶּה", ופירושו, שכביכול ביקש ה' ית' משה רבינו שלא יתפלל עוד שום תפילה בענין ארץ ישראל. והוסיף בחתם סופר (בפרשתנו) לומר, שאם היה משה רבינו מתפלל עוד תפילה אחת, יתירה על מה שהתפלל תקט"ו תפילות כמנין (שם, כג) "וַאֲתַחַנֵּן", כמבואר במדרש וזאת הברכה (דברים רבה יא, י), [וכן הוא מנין תיבת 'תפל"ה'], היה כן זוכה להיכנס לארץ ישראל, אלא שה' ית' כביכול עיכב ביד משה שלא להתפלל. ולכאורה תמוה, מדוע לא מחל ה' ית' למשה שיכנס לארץ ישראל, כמו שקיבל את כל תפילותיו.

עוד יש לתמוה תמיה גדולה בדברי המדרש (דברים רבה כי תבוא אות ז), וז"ל: כיון שבאו להיכנס לארץ ישראל התחיל (משה) אומר (דברים ג, כה) "אֲעֵבְרָה נָא וְאָרְאָה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה", אמר לו הקב"ה, משה כבר ביטלת את שלי וקיימתי את שלך, אני אמרתי (שם, ט יד) "וַאֲשַׁמְדִם", ואתה אמרת (במדבר יד, יט) "סֵלַח נָא" - ונתקיים שלך, ואף עכשיו

שתראה את ארץ ישראל, ויותר מזה, שבכך תפעל שכל עם ישראל יוכלו לקבל קדושת ארץ ישראל.

ולכן תיכף ומיד ממשיך ואומר 'וצו את יהושע', כלומר, מאחר שהתפללת על זה - פעלת שיהושע יוכל להכניס את עם ישראל לשם. כי באמת יהושע לא היה לו את הכח הזה, ובוודאי לא עם ישראל, אלא הכל היה מכוחו של משה, ומכח התפילות האלו שלו. כלומר, מה שנראה לעין כאילו לא התקבל, הוא באמת מה שעמד מאחורי כל מה שכן קרה.

וכל זה רמוז באותם תיבות עצמם 'רב לך', שפירושו הפשוט הוא 'די', אין על מה לדבר. אבל בפנימיות הכוונה 'רב לך' - פעלת הרבה יותר ממה שרצית. רצית לפעול כניסה לארץ ישראל והארת האמונה בדרגה פשוטה, ופעלת הרבה יותר מכך. ואם כן 'אל תוסף' - אין עוד צורך להוסיף תפילות, כי כבר פעלת די והותר.

ולכן, דווקא על התפילה הזאת ביקש משה רבינו 'לאמר' - שיספר לו אם קיבל תפילתו. כי בכל תפילה הוא יודע בבירור שהיא תתקבל. אבל כאן יש תפילה שלכאורה אינה מתקבלת, ורק מבקש שהשם יתברך יראה לו שהיא כן התקבלה למרות שנדמה לא כך.

כל מה שצריך כדי שתפילתו תתקבל, והתשובה על זה הוא 'רב לך'. שפירושו, כפי שנאמר לו על קושיא אחרת: 'שתוק, כך עלה במחשבה'. כלומר, הקושיא שלך נכונה ואי אפשר לענות עליה, רק על ידי שתיקה. כי אין לזה הסבר ב'דיבור' אלא רק ב'מחשבה' שבו יכולים לתפוס 'מרחוק' שיש דברים עליונים שאינם מובנים.

אכן, אדם מתפלל ורוצה שתפילתו תתקבל. אבל מהלך כזה, הוא מהלך ברור ומוגדר מראש: אני מבקש דבר פלוני ומקבל אותו. אבל יש מהלך יותר עמוק ופנימי, שרוצים להביא אותו על ידי התפילה - לא רק להכיר שיכול לבקש ולקבל, אלא להביא לחיבור עוד יותר פנימי, ובשביל זה לפעמים התפילה דווקא אינה נענית, ויש בזה ציווי לאדם: שתוק. כלומר, עצור כאן, אל תתבלבל ואל תברת, תעמוד כאן, ותדע שיש כאן דברים עצומים שאתה לא מבין.

ה פעולה גדולה יותר

והנה, תוך כדי שמשה רבינו מצווה 'רב לך, אל תוסף', הוא מקבל הוראה 'עלה ראש הפסגה וראה בעיניך', כלומר, אמנם תפילתך לא התקבלה, אבל היא כן התקבלה. כי אמנם אינך נכנס לארץ ישראל, אבל אתה עומד לזכות ל'תוכן' של ארץ ישראל - על ידי הראיה

מבקש אני לקיים את שלי ולבטל את שלך. א"ל הקב"ה משה אין אתה יודע מה לעשות, אתה רוצה לאחוז את החבל בשני ראשיו, א"ל אם "אֲעֵבְרָה נָא" אתה מבקש לקיים - בטל בקשת לקיים - "סֵלַח נָא", ואם "סֵלַח נָא" אתה מבקש לקיים - בטל "אֲעֵבְרָה נָא", והוא מדרש פליאה, הרי הקב"ה רחמן ואוהב את משה ואת ישראל, ומדוע לא יקיים את שניהם, ומדוע תלוי זה בזה "אֲעֵבְרָה נָא" בביטול בקשת "סֵלַח נָא".

והביאור בזה על פי דבריו הידועים והמפורסמים של האור החיים הקדוש בפרשתנו (דברים ג, כה), וז"ל: צפה הקב"ה שעתידין ישראל לחטוא ויצטרך להשליך חמתו עליהם, וחשב ה' למשכן בשבילם הבית המקודש, כרמוז בתיבות (שמות לח, כא) "הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן", וכאומרם

ז"ל (שמות רבה נא, ה), ובזה יש תקוה ותכלית טוב לישראל, וכמאמרם ז"ל (מדרש תהלים ע"ט) בפסוק (שם, א) "מִזְמוֹר לְאַסָּף אֶ-לֵהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלֹתָךְ טָמְאוּ אֶת הַיַּיִל קִדְּשָׁךְ שְׁמוֹ אֶת יְרוּשָׁלַם לְעֵינַם", "מִזְמוֹר", 'קינה' מבעי ליה, אלא שהשליך חמתו על עצים ואבנים ולא השליכה על ישראל וכו', ע"כ. ואם היה משה בונה בית המקדש, כבר אמרו (סוטה ט) שלא היתה אומה ולשון שולטת בו, וזה יסובב לשפוך חמתו עליהם לכולותם, עכ"ל.

ובהקדמה יקרה זו מיושבים כל הקושיות הנ"ל, כי מה שאמר המדרש שאמר הקב"ה למשה אם "אֲעֵבְרָה נָא" אתה מבקש לקיים בטל בקשת "סֵלַח נָא", הכוונה בזה על העתיד (כי על העבר כבר סלח, ואין יעורר כעס מחדש אחרי שכבר

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה

ימין שקה שהימין בחינת האמת שלהם הוא שקר וכו' והם החריבו את הבית המקדש מקום התורה והתפלה וכו'. אבל יעקב עצם האמת ביותר היה חזק בהאמת כל כך עד שהאיר האמת בתקף חשכת לילה בהתגברות החשך והשקר מאד מאד. ועל כן הוא דיקא תקן תפלת ערבית בחינת ויפגע במקום וכו', כשברח מעשו הרשע והלך ללבן הארמי ששניהם בחינת חשך עצום ונורא מאד וראה שהחשך סובבהו בכל צד ומצדי צדדים, ואז דיקא התגבר על ידי עסק

אין זמן ציצית ותפלין, כי יש חשך בחינת שקר שאי אפשר להגיע שם אור הציצית והתפלין ואז אין תקנה כי אם על ידי הדבור אמת בחינת תפלת ערבית שתקן יעקב דיקא שהוא עצם האמת ביותר מכל האבות.

'כי אברהם ויצחק תקנו שחרית ומנחה שאז הם ממשיכין אור ציצית ותפלין, אבל כשהגיעו לתקף חשכת לילה ביותר לא היה בידם להמשיך אור האמת שם. ועל כן יצא מהם עשו וישמעאל אשר פיהם דבר שוא וימינם

התגברות החושך בלילה וקריאת שמע שעל המיטה

הנה לילה הוא עיקר התגברות החושך שהרי עיקר הלילה הוא על שם החושך וכמוש"כ "ולחושך קרא לילה", וע"כ בתחילת הלילה העיקר הוא לקבל עול מלכות שמים, שזה בחי' דיבור האמת.

וכן מתבאר בדברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, גנבה הלכה ה אות טו): 'ובלילה שאז תרעין דגן עדן סתימין כד ליליא פריש גזפהא וכו' והחשך מתגבר ואז

קבלת התורה הוא להגיע לאמונה, ובשביל זה צריך להרבות בתפילה, אבל יחד עם זה לדעת איך להתפלל, ואיך להתייחס למצב שבו נדמה כאילו לא התקבל. ולכן נאמר בתחילת פרשת ואתחנן, תיכף ומיד לפרשת קבלת התורה. ■

הרי ראית כל כך הרבה פעמים שהשם יתברך כן ענה לך, ואם כן, אל תטעה לחשוב שהפעם הוא לא ענה, אלא שהוא ענה בצורה אחרת.

והתכלית של כל זה, הוא הקדמה לקבלת התורה. לאמר, התכלית של

וממשיך לומר 'א-דני א-להים', כלומר, בתפלה הזאת עומד להתגלות שגם במצב של דין לכאורה, שהתפילה אינה מקובלת - אין כן האמת, אלא טמון בזה ישועה עוד יותר גדולה. והאופן להתחזק במצב זה הוא לזכור 'אתה החילות להראות את עבדך' -

ניתן לשמוע את השיעור של מאמר זה בקו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 34

שמוצאים איזה נקודה טובה גם בתוך הצער והאבל, שעל כן מרבים לספר את מעשיו הטובים של הנפטר, כדי לומר שודאי עתה הוא בגן עדן וטוב לו. וכן הנחמה על בית המקדש היא בענין זה, שאנחנו מתנחמים בזה שאנו יודעים, שע"י חורבן בית המקדש ניצלנו כולנו מכליה חס ושלוש. אבל כדי להגיע לנחמה הזו, צריכים כל שנה לעורר את האבל והצער במשך ג' שבועות, לדעת מה הפסדנו בחורבן בית המקדש, ואז לבוא לנחמה כפולה בשבע הפטרות דנחמה. והאבלות והנחמה בעצמם, הם התפילה הגדולה שלנו שיבנה בית המקדש. וזהו גם הקשר בין ההפטרה לבין הפרשה, כי הנחמה על בית המקדש היא בזה שהקב"ה לא שמע לתפילת משה להיכנס לארץ ישראל לטובתנו, כנ"ל. ■

וזהו גופא הסיבה שהקב"ה מבקש ממשה רבינו 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה', וכמו שאמר החתם סופר שאם היה מתפלל עוד להיכנס לארץ ישראל - היתה חייבת תפילתו להענות, אלא שהקב"ה ביקש ממשה רבינו לטובת ישראל שלא יבקש על זה ולא יכנס לארץ ישראל, ועי"ז לא יבנה את בית המקדש ותהיה תקומה לעם ישראל, כי הקב"ה יחריב את בית המקדש בשביל כפרה על עם ישראל.

וזהו ענין הנחמה שאומרים כל שנה "נחמו נחמו עמי", ותמוה מה הנחמה הרי בית המקדש לא נבנה עדיין. אכן באמת יש לתמוה על כל נחמה שמנחמים אבל, מה היא הנחמה, הרי הנפטר נפטר והצער והאבלות גדול מאוד, ועל מה הנחמה. אמנם הנחמה היא על ידי

סלח), שאמר הקב"ה למשה שיודע אני שהם עתידים לחטוא הרבה בארץ ישראל, ואצטרך חס ושלוש להשליך חמתי עליהם - עד 'ואשמידם'. אבל אתה כבר התפללת "סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך", וארצה לסלוח לעם ישראל, אבל מה אעשה למידת הדין, כי על כרחך היא צריכה לקחת 'כפרה' מהם, ולכן מבקש אני ממך שתבטל "אעברה נא" - שלא תיכנס לארץ ישראל, כדי שאוכל אני לקיים "סלח נא", וכפי שביאר האור החיים, שבית המקדש יהיה כמו בחינת 'המשכן' שנתמשכן בעוונותינו, ובזה תהיה לנו כפרה, כנרמז בפסוק "מזמור לאסף" ולא 'קינה', כי השליך הקב"ה חמתו על העצים ואבנים ולא השליכה על ישראל. וכששמע זאת משה מיד הודה להקב"ה, וקיבל על עצמו שלא יכנס לארץ.

התורה שעסק הרבה בבית המדרש של שם ועבה ותקן אז דיקא תפלת ערבית שעקר תקון התפלה הוא אמת להורות שבתקף האמת שלו יכול להאיר בעצם חשכת לילה, ועל כן היתה מטתו שלמה בבחינת כלו זרע אמת הפך ישמעאל ועשו שהם זרע שקר.

וזה בחינת אמת ויציב שחרית, ואמת ואמונה ערבית שאומרים אחר שלש פרשיות של קריאת שמע שהם פרשיות של תפלין וציצית שעל ידם מאיר האמת. כי גם בלילה בתקף החשך שאין שם ציצית ותפלין ממש אף על פי כן מאיר האמת שלהם על ידי הדבור על ידי שקורין אלו השלש פרשיות קדם התפלה.

וכן קורין אותם קדם השנה ומתפללין ותהא מטתי שלמה וכו' וכנ"ל. ועל כן אומרים בלילה, בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי ה' אל אמת. פי בתקף חשכת לילה צריכין לדבק את עצמו אל האמת ביותר וכנ"ל.

קימת חצות

ואחר כך בחצות צריך לקום ולהתאבל על עוצם החושך הכללי של הגלות שזה שורש החשכות של הלילה, והעיקר ע"י התגברות לדבר דיבורי אמת על עומק שפלותנו וריחוקנו בעומק עומק הגלות.

ונציין לשון מוהרנ"ת (לקוטי הלכות, גנבה הלכה ה אות יז): 'ועל כן בלילה כשקמים בחצות להתאבל על חרבן בית המקדש שנחרב על ידי עשו וישמעאל מתפללים אז, שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם וכו', שיתפתחו הפתחים דקדשה שיוכלו לכנס בהם לה' יתברך וכו'.

ואחר כך עוסקים בתורה שהיא עיקר אור האמת, ועי"ז יכולים לזכות אח"כ לאור האמת שבתפילה [וכמובן מלשון המאמר שאי אפשר להתפלל כי אם ע"י לימוד התורה, והיינו כי הוא בבחינת אבן טוב המאיר לבחי' חלון, כמו שיתבאר בפנים בעז"ה].

טלית ותפלין

ובהאיר אור הבוקר אז מתחיל להאיר אור האמת, ואז זוכים להתעטף בטלית ולהניח תפלין, שהם עיקר אור האמת. כי ציצית ותפלין בחינת אור האמת. ציצית תקון הבגדים לתקן השקר הנאחז ביותר בהבגדים כנראה בחוש. בגד בא"ת ב"ש שקר, כמובא. תפלין אור הפנים מבקשי פניך יעקב בחינת תתן אמת ליעקב. ועקרב ביום' (הלכות גנבה הלכה ה אות טו).

ובפרטות הטלית והתפלין הם בבחינת חלון ואבן טוב, כי התפלין הוא בבחינת אבן טוב שהוא בחי' עצם הארת המוחין, והטלית הוא בחי' הארת המקיפין שהוא בחי' חלון, וכל בחינה כלולה מכל הבחינות ועל כן גם בתפלין עצמו יש בחינת תפלין של יד ותפלין של ראש שהם ג"כ בחי' חלון ואבן טוב, כי תפלין של יד לגבי תפלין של ראש הוא בחינת חלון שמקבל מהאבן טוב.

עניינא דיומא // ענין הגלות והגאולה ועבודת ימי בין המצרים על פי מאמר זה

צעקת איכה

[ד] וזה כל בחינת איכה והקינות שאומרים, שבאמת אינו דווקא תפילה על הגאולה וכדו', אלא עיקרו דרך בכי והתאוננות על עצם המצב של הגלות, שאנו צועקים איכה, איך נהיה כדבר הזה, שכל זה הוא בחינת דיבור האמת מתוך עומק החושך, ועי"ז עצמו זוכים שמאיר עלינו אור האמת שהוא אור השי"ת בעצמו.

ועל דרך זה מובא בדברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות אה"ע הלכות גטין הלכה ג אות כה): 'וזהו מה שאמר רבנו זכרוננו לברכה (סימן רמז) שתיקו הנאמר בש"ס הוא בחינת מחסר תקון והגון נכפפת ונגעשית קינו"ת, ולעתיד יתתקן הכל, ואז נתתקן התיקו, כי יפשוטו כל האבעיות והספקות ואז יחזור ויהיה נעשה מקינות תיקון, עין שם. כי תיקו הנאמר על האבעיא והספק שבש"ס זהו בחינת חלקת העצה, דהינו שאין יודעין הדין באיזה מצוה שהיא בחינת עצה כנ"ל, וכל זה מחמת חסרון התקון, שהוא בחינת פגם כל השכליים פרטיים שמשם כל ההמתקות והעצות שנפגמו כלם בעוונות ישראל, שזהו בחינת חרבן

בית המקדש כנ"ל. כי כל השכליים כלם הם בחינת תקונים להמשיך השכל של השגת וידיעת אלקותו יתברך על ידם, בחינת עולם התקון כידוע, כי כל צמצומי האורות דרך כמה שכליים כלם הם בחינת תקונים כידוע, אבל בשעת חרבן בית המקדש נפגמו התקונים הנ"ל, ואז נסתלק הגון של תקון ונעשה תיקו, שהוא בחינת ספקות, בחינת חלקת העצה כנ"ל. ואז נעשה מהתקון בחינת קינות, שהם בחינת איכה כנ"ל, ועל ידי זה בעצמו חוזר ונתתקן בחינת התיקו והספק, בחינת חלקת העצה, פי על ידי הבחינת הקינות בעצמו נתתקן וחוזרים ועושים מקינות תקון, פי על ידי זה בעצמו שאומרים קינות, שהם בחינת איכה, בחינת אי"ה, דהינו שבוכין ואומרים שאין יודעין כלל איכה לחתור למצא עצה לשוב אליו בשלמות באמת, על ידי זה בעצמו השם יתברך מרחם עליו ומורהו הדרך הישר והנכון והאמת, ויודע העצה איך להתנהג ונעשה מקינות תקון ונתתקן התיקו, שהוא הספק, חלקת העצה, כי זוכין על ידי צעקות איכה לזכות לידיע הדרך והעצה אמתית איך להתנהג, שהוא בחינת פשיטות

האבעיא בחינת התהפכות התיקו והקינות לבחינת תקון כנ"ל.

ועל פי הנ"ל יתבאר שזה ממש הענין המבואר במאמר שכשמסבב בחושך מכל צד, אזי עיקר העצה הוא רק לדבר הדיבור באמת כמו שהוא, ועי"ז יאיר לו אור השי"ת שהוא אור האמת, ויוציאו מהחושך, וע"כ מחצות ואילך מתחילים להתנחם קצת כי מתחיל להאיר עלינו אור האמת ע"י צעקת איכה שהוא בחינת הדיבור אמת הנ"ל.

טלית ותפלין בתשעה באב

[ה] והנה המנהג שאין לובשים טלית ותפלין בבוקר רק במנחה, ויש להמתיק ולבאר על פי דברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, גנבה הלכה ה אות טו) שביאר מה שזמן ציצית ותפלין הוא רק ביום, כי הם בחי' אור האמת, ובלילה מתגבר החושך ואי אפשר להאיר אור האמת, וז"ל שם: 'כי ציצית ותפלין בחינת אור האמת. ציצית תקון הבגדים לתקן השקר הנאחז ביותר בהבגדים כנראה בחוש. בגד בא"ת ב"ש שקר, כמובא. תפלין אור הפנים מבקשי פניך יעקב בחינת תתן אמת ליעקב. ועקרב ביום.

המתקדמים הליטאים

זה כבר הפך לתופעה של ממש, מאות אברכים ובחורים ליטאים, שגילו את אורו של רבינו הקדוש, שמגיעים לאומן בגלוי ובסתר בראש השנה, המניעות אצל רובם היא לחם חוקם ויש מהם שמשלמים על כך מחיר חברתי כבד + לדגל ראש השנה כינסו 'ניצוצות' לפאנל מיוחד את הרב ישראל מאיר גלינסקי, הרב יצחק גבאי והרב יצחק אורנשטיין, ועוד אברך החפץ בעילום שמו, המשמש כר"מ ומרביץ תורה באחת הישיבות הקדושות. ארבעה שהיו שם, גילו את האור ומתעקשים להנחילו הלאה לבני הישיבות והאברכים השקדניים + הלב והמעייץ + חלק ראשון בכתבה

מאת: אהרן קליגר, שלמה רוזנברג

המגיד משרים וגדול המוסר הידוע הגאון רבי יעקב גלינסקי זצ"ל.

איך התקרבתם?

הרב גלינסקי: "למדתי בישיבת 'אורחות תורה' בבני ברק, פגשתי קרובי משפחה חסידי ברסלב, שגם הביאו אותי לבקר בישיבת ברסלב בני ברק, שם התחלתי לטעום את הספרים, ואת הטעם של התבודדות. אחרי שהתחנתתי התחלתי יותר להתעניין בתורת רבינו אבל בצורה די שטחית, בעיקר נסעתי לאומן ולמדתי מעט מתורת רבינו.

"בשלב מסוים הכרתי חבר, שהיה משוחח אתי על החיים כשהוא משתמש תמיד עם תורות בליקוטי מוהר"ן. הבנתי שמה שיש לרבינו לתת זו תורת חיים מעשית, לא משהו ערטילאי, ואז התחלתי להתעניין באמת, עד שהגעתי לשיעוריו של רבי ניסן דוד קיוואק שליט"א, שם קיבלתי את הדרך איך ללמוד ליקוטי מוהר"ן ובעיקר איך לחיות עם זה."

לצידו נאספו לדון על התופעה ופישרה גם הרב יצחק אורנשטיין, שעשה גם הוא עצמו מסלול מעולם הישיבות הליטאיות לברסלב ופועל רבות בקרב הבחורים, והרב יצחק גבאי, שהחל את דרכו גם הוא בעולם הליטאי, טיפס לתפקידים חשובים של מרצה בהידברות, יועץ ומדריך, מחבר ספרים ועוד, עד שגילה את תורת רבינו, וכיום עומד בראש ישיבה מיוחדת בדרכו של רביה"ק יחד עם הרב שי פנגר. לצידם הצטרף אברך חשוב החפץ בעילום שמו, המשמש כר"מ ומרביץ תורה באחת הישיבות הליטאיות הקדושות, שיד ההשגחה הביאה אותו לפני כמה שנים לפגוש במירון חבורה מאנ"ש. הוא נשבה בקסמם לאחר שבת שלימה. שם במירון גדלק הניצוץ, הוא החל ללמוד בספרים והפך לחסיד ברסלב.

בלב עיר התורה 'מודיעין עילית' שוכן מניין של אברכים חניכי ובוגרי הישיבות הליטאיות. אך המניין הזה אינו כשאר עשרות מנייני 'חניכי הישיבות' הזרועים לאורכה ולרחבה של העיר, אלא מניין שנוסף לו מקף: 'חניכי הישיבות' – ברסלב. המניין הזה מסמל תופעה, שכבר מזמן הפכה לנרחבת: בני ישיבות ליטאיות, השקועים בעומקה של תורה ובדלי"ת אמות של הלכה אבל מוצאים את שאיוותה נפשם בתורת רבינו נחמן מברסלב.

אחד מהמובילים המרכזיים של התופעה הזו, שתרים לה רבות במאמרו וספריו הוא הרב ישראל מאיר גלינסקי, שכבר נודע בחוגי ברסלב כמי שפעל רבות בהפצת תורת רבינו בקרב בני הישיבות, הרב גלינסקי הינו נכדו של

צור חרבו, וזה סימן ש'עדין לא הגענו למדרגת "שפכי לבך פמים נכח פני ה'", וע"כ אין מתפללים בטלית ותפילין, כדי להראות שאנו מכירים בכך שאנו רחוקים משלימות התפילה.

קידוש לבנה

[ו] ואולי זהו בחינת קידוש לבנה שממתינים אחר תשעה באב, כי הלבנה היא בחינת מלכות שהיא בחינת התפילה כמובא, וע"כ בתחילת החודש שאז מתגבר תוקף הגלות, אזי הלבנה בבחי' גלות ואי אפשר לעסוק בקידוש הלבנה שהוא בחי' שמחה, ורק אחר שזכינו בתשעה באב לדיבור אמת, עי"ז יצאנו קצת מהגלות, ומתחיל להאיר עלינו אור השי"ת, שעיי"ז יכולים להתחיל להתפלל, וע"כ יכולים לקדש הלבנה, [ואח"כ בשבת מאיר יותר ויותר אור הנחמה, בכח אור השבת].

שקר והחריבו את בית המקדש, כי זהו עיקר התגברות החושך והשקר], וע"כ אי אפשר להאיר את אור האמת של הציצית והתפילין, וע"כ אין לובשים אז טלית ותפילין, ורק במנחה שמתחיל כבר להאיר קצת אור הנחמה מחצות כמובא, ע"כ יכולים להאיר קצת אור האמת.

ובאופן דומה יש להמתיק בזה ביאור, כי הטלית והתפילין הם שלימות התפילה כידוע (ויעו' ברכות טו ע"א), ובאמת עדיין לא זכינו לתפילה בשלימות שא"כ כבר היה משיח בא, וכלשון רבינו (בסוף אות ד): 'והראה לנו סימן על זה, ש'עדין לא הגענו למדרגה זאת שנתפלל כל כך בכונה עד שגשפך לבנו לפנינו פמים. והא ראייה: אפכית כמו שכתוב (תהלים פ"ט): "אף תשיב צור חרבו ולא הקמותו במלחמה", כי כל התפלות הם בחינת חרב אצל משיח, ואם היו התפלות בבחינה הנ"ל, בודאי לא היה משיב

ובליקלה שאז תרעין דגן עדין סתימין כד ליליא פריש ג'דפהא וכו' והחשך מתגבר ואז אין זמן ציצית ותפילין, כי יש חשך בחינת שקר שאי אפשר להגיע שם אור הציצית והתפילין ואז אין תקנה כי אם על ידי הדבור אמת בחינת תפלת ערבית שתתן יעקב דיקא שהוא עצם האמת ביותר מכל האבות, כי אברהם ויצחק תקנו שחרית ומנחה שאז הם ממשיכים אור ציצית ותפילין, אבל כשהגיעו לתקף חשכת לילה ביותר לא היה בידם להמשיך אור האמת שם. ועל כן יצא מהם עשו וישמעאל אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקה, שהימין בחינת האמת שלהם הוא שקר וכו' והם החריבו את הבית המקדש מקום התורה והתפילה.

ועל כן בתשעה באב שאז נחרב בית המקדש, שהוא עיקר בחי' התגברות אור החושך [וכמו שהדגיש בסוף דבריו שעשו וישמעאל התגברו בבחי'

קו 'הגניבי הישיבות' – ברסלב:
בני התורה הגניבי-הישיבות המקורבים לאורו של
רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגלינות הנפלאים שעלי 'הקבצ'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הדעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חברת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שולח ברסלב. 4/5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א"ש. 7 - הוזה"ק בלש"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בוה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הדעה לביקוש שיעור או חברות.
שלוחה: 8	1 - שיירי ברסלב שורשיים. 2 - שיירי ברסלב חדשים 3/4 - שיירי כלליים. 5 - שיירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

"גם ההתקרבות שלי בתחילה הייתה 'פרווה' כזה. נהניתי להוסיף לחיים שלי 'גם' את ברסלב. נסעתי לראש השנה, התפללתי בברסלב, התבודדתי, ותו לא. רק בשלב מאוחר יותר נכנסתי לזה חזק. כך שבאמת לא חשבתי לרגע לנסות להשפיע על עוד מישהו לעשות את הצעד הזה.

"אני זוכר איך תמיד כששמעתי על עוד ליטאי שהתקרב לברסלב, בפרט כשבאתי לאומן וראיתי עוד פרצוף ליטאי ועוד אחד - כשעדיין היה ניתן לספור אותם על האצבעות - התרגשתי מאד. סוג של משהו נדיר.

"מה שקרה הוא, שמבלי משים, כשהתחלתי לראות איך תורתו של רביה"ק מאירה את החיים, הייתי מגיע לכולל, שהיה ליטאי כמובן, וזרק משפטים

לאברכים, משהו כמו: 'שכחת שהנחת תפילין היום?' או 'איך לך שום סיבה להודות להשם?'. הדברים שיצאו מהלב נכנסו ללב, והם השפיעו לטובה. לא דיברתי הרבה, וגם לא התכוונתי למשהו מיוחד, אבל המשפטים הללו שינו את האווירה, והגענו למצב, שבכל יום בסיום הכולל, עשינו יחד ריקוד כל האברכים... לא לפני שראש הכולל יצא מהמקום...

"בהמשך התחילו לגשת אברכים שהתעניינו, ואני סיפרתי להם את המעט שידעתי, ומפעם לפעם גם טפטפתי מעט דיבורים מרבינו, עד שהדבר הגיע לידיעתו של ראש הכולל, והוא קרא לי לשיחת אזהרה, שאינה משתמעת לשתי פנים, שאסור לי בשום אופן לשוחח עם אברכים על ברסלב.

"כשהגיעו ימי ראש השנה, ושני אברכים החליטו שהם נוסעים לאומן, 'באשמת' כמובן - קיבלתי הודעה שעלי לעזוב את הכולל. משם עברתי לכולל נוסף, שם הזהירו אותי מראש שלא לדבר עם אף אחד על הנושא מטוב ועד רע. ולאחר תקופה כשתפסו בארון שלי ערימה של ספרי רבינו - הראו לי את הדרך החוצה.

"שאלתי אז את ראש הכולל: ממה אתה חושש? נניח שאני לומד עם אברכים ליקוטי מוהר"ן, וכי משום כך יקרה להם משהו? הבאתי לו לדוגמא ספרים אחרים, ושאלתי אותו: אם אני לומד עם אברך 'שפת אמת' הוא יהיה חסיד גור? או ספרי רבי צדוק, האם הוא ייהפך לחסיד איז'ביצא? הוא הרהר ואמר לי מיד: אינו דומה כלל וכלל - הספרים הללו הם מאד יפים, אבל ליקוטי מוהר"ן זה דרך חיים, מי שנכנס לזה - לא יוצא...

"זה היה בעצם השלב שהתחלתי לקלוט שיש עם מי לדבר, ואפשר לפעול בעניין. אבל לא ידעתי איך. "יום אחד פנה אלי אחד האברכים ואמר לי: 'אני רוצה להתקרב לברסלב, אבל בבית יש הרבה קושיות ולבטים

ופתחנו יחד ישיבה בהרצליה לבחורים שנמצאים במצב קשה ממש, במטרה להעלות אותם על דרך המלך ולקרב אותם ליהדות. ואכן, חלקם הגדול לומדים היום בישיבות רגילות. תוך כדי התחלתי ללמוד חברותא עם הרב שי, למדנו ליקוטי מוהר"ן ושיחות הר"ן ועוד, ואז האיר לי האור... הבנתי שזו תורה ורבי נצחי".

מגיד שיעור: "גם אני גדלתי בסביבה ליטאית, וכשאני אומר ליטאי זה לא כינוי בעלמא, כי אכן מוצאה של משפחת אבי היא מ'ליטא' כפשוטו. אכן, הגם שזכיתי ב"ה ללמוד ולרכוש דעת ואף ללמד בעולם הליטאי, עדיין הרגשתי תמיד שמישהו חסר לי, וכלשון רבינו בסיפורי מעשיות (במעשה מרב ובן יחיד): 'והיה לומד ומתפלל תמיד, רק שהיה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון ואינו יודע מהו'. במשך השנים התחלתי ללמוד מעט בספרי חסידות, כפי המזדמן, וזה מאד משך אותי, אבל זה לא קיבל צורה עקבית וברורה. לפני מספר שנים, עברתי תקופה של קושי ובלבול בכמה תחומים, ואז הרגשתי צורך בשינוי דחוף. יד ההשגחה סובבה, שביליתי שבת שלמה בחברתם של חסידי ברסלב מחבורת 'מורשת הנחל' במירון, ומאז החלטתי, שלצד זהותי העיקרית כליטאי, אני חייב ללמוד את תורתו ולחיות לפי עצותיו של מוהר"ן, ומאז 'ויהי אור'!

הרב גלינסקי, סיפרת על ההתקרבות שלך. איך התקדמת לשלב הבא שבו החלטת לקרב אחרים?

"האמת, שעד לא זמן - לא הייתה תופעה כזאת. זו הייתה תנועה של יחידים, אחד פה אחד שם ולא יותר. לפני כחמישים שנה הייתה קבוצה ידועה שהתקרבה בפוניבז', ביניהם רבי משה בינגשטוק, דודי הרה"ח רבי נחמן גלינסקי זצ"ל, ויבדלחט"א רבי ישראל מאיר ברנר ועוד (רובם אגב משמשים היום כמשפיעים בברסלב), אבל זה לא קרה הרבה.

הרב יצחק אורנשטיין: "גם אני התחלתי את דרכי בישיבה ליטאית, בישיבת 'חברון-גאולה'. כבר כבחור התחלתי להתקרב לתורת רבינו. שמעתי שיעורים מרבי צבי חשין שליט"א, ולאט לאט התקרבת, עד שהתחלתי לנסוע לראש השנה לאומן. "אני זוכר בראש השנה אחד שלא יכולתי לנסוע - היו לי קשיים אישיים וגם לא היה לי כסף לכך. פתאום ניש אחד מראשי הישיבה ואמר לי: 'אתה הרי חסיד ברסלב, אתה הלא צריך לנסוע לאומן. למה אינך נוסע? ומיד הוסיף: יש לי 500 דולר בשבילך..."

"כשהגעתי לשידוכים, היו לי הרבה קשיים, המשפחות הליטאיות לא רצו אותי כי שמעו שאני חסיד ברסלב, והמשפחות של ברסלב גם לא רצו כי הייתי לבוש כליטאי, עד שבסופו של דבר נאלצתי לשנות את הלבוש, ואכן השתדכתי עם משפחה ברסלבאית".

הרב גבאי: "אני דור שני לבעלי תשובה, ובוגר ישיבת 'חדרה-יקרית ספר'. גדלתי בקרית ספר במשפחה ליטאית ספרדית בסגנון מחמיר מאוד, רחוק מאוד מברסלב. ההתקרבות שלי הייתה ממקום ליברלי. אני מרצה בהידברות ומרכזים אחרים לבעלי תשובה ונחשף להרבה מאד סוגי אוכלוסיות, ודעות שונות, לצורך כך נאלצתי להרחיב את הידיעות, והתחלתי לפתוח ספרים שבישיבות הם 'אסורים', כמו חב"ד וברסלב ועוד.

"בשלב זה לא התחברתי לברסלב כדרך, אלא אהבתי ללמוד את הכל, מתוך מבט, שלכל שיטה יש משהו חיובי לתרום. כמו 'כלבוניק'. הייתי אמנם 'מחפש' אבל לא כמובן של החיפוש, של מי שטעם את 'היין ההונגרי'. אלא חיפוש בלי לדעת מה. חיפשתי חוכמות, לכתוב ספרים וכו'.

"לפני שלש שנים הכרתי את הרב שי פנגר (בעל תשובה ליטאי, שהתקרב אף הוא לברסלב - אחיו של הרב יצחק פנגר מ'הידברות'),

לגלות איך בתוך היכלי הישיבות – כולן, ללא יוצא מן הכלל, מסתובבים להם עשרות ומאות בחורים מקורבים, רובם ככולם בסתר, כשבדרך כלל הם לא יודעים אפילו אחד על חברו שבאותה ישיבה.

”החלטתי לנסות להקים חבורה בכל ישיבה, שם יתאספו כל המקורבים, יתחזקו יחד, וישמעו שיעורים. אך הדבר לא יצא לפועל, בעיקר מהסיבה שכל אחד חש מהשני, וכולם יחד חששו מהישיבה. הפחד והבושה היו חזקים. החלטתי לעשות שיעור מרכזי עבור כל המקורבים – אחד בבני ברק ואחד בירושלים.

”הכנתי מודעות, ומחמת המרחק בין מקום מגורי לאזור המרכז, בקשתי ממישהו, שיבקש ממישהו, שיש לו חבר בבני ברק שיתלה אותן... כשאין לי מושג אם הוא אכן עשה זאת. למעשה, לא הכרתי כמעט חסידי ברסלב במרכז, ולא ידעתי את מי לשלוח למסור

להדפיס את זה ולהפיץ, עד שבתקופה קצרה הקונטרס הודפס בלמעלה מ-10 מהדורות, וגם הופץ בדואר אלקטרוני בכמה רשימות תפוצה גדולות, והגיע לכל העולם, כפשוטו.

”התגובות החלו לזרום, קבלתי המון תגובות – רובן חיוביות, וחלקן הגדול מתלהבות. רבים התקשרו פשוט להודות, ביניהם רבים מחסידי ברסלב, כשהם טוענים שזה עשה להם סדר בראש, ורבים התקשרו לשאול ולהתעניין ולברר. היו גם תגובות שליליות, ואפילו נזעמות. הגדיל לעשות משגיח באחת הישיבות שהכריז ”יש 'בן דורנר' ויש 'בן תורה', האיגרת הזאת לא מיועדת לבן תורה...”

”בשלב זה הבנתי, שאכן יש ביקוש לתורת רבינו בעולם הליטאי, בפרט בעולם הישיבות. בחורים רבים יצרו אתי קשר, כשחלקם נכנסים לתהליך של התקרבות, ואני ממשיך להיות אתם בקשר צמוד, במשך הזמן השתוטמתי

בנוגע לברסלב, מה עושים? הצעתי לו שיכתבו את כל השאלות, ואתיחס לזה בכתב.

”כשראיתי את השאלות, הבנתי מיד שאין כאן 'שאלות', שדורשות 'תשובות', אלא יש כאן חוסר ידיעה והכירות. משכך התיישבתי לכתוב רקע – מה זו ברסלב, וכיצד זהו הפתרון לניסיונות הקשים של דורנו. לאחר מכן התייחסתי למחלוקת שהייתה או ישנה על ברסלב, והבאתי ציטוטים מגדולי ישראל הליטאים אודות ספרי רבינו. ולאחר כל זה, פניתי לענות על השאלות, כשרובן כבר מתורצות מעצמן.

”בהקשר לזה אציין אפיזודה מעניינת. חיפשתי מישהו, שיקליד את הדברים, כדי להקל על הקריאה, אך לא מצאתי. אף אחד לא היה מעוניין להקליד את זה. לבסוף מצאתי קלדן, שהסכים כשהוא מתנה בפירוש שהוא לא 'קורא' את הדברים, אלא מעתיק אותם אחר אות... לאחר יומיים היא סיימה את ההקלדה ואמר 'השתכנעת'...”

”לאחר שכתבתי את הדברים, הראיתי אותם לכמה אברכים, שמאד התפעלו מזה, ואמרו לי שכדאי להדפיס את זה. ישבתי על זה שוב, וערכתי את זה בצורה שתתאים לכולם ולא ליחיד, קראתי לזה 'אגרת לבן דורנר' והדפסתי את זה.

”לא חלמתי כמה ביקוש יש לזה. המהדורה הראשונה שכללה 1000 קונטרסים נגמרה בשלשה ימים ומיד הדפסתי 500 קונטרסים נוספים. וכך זה המשיך להתגלגל, כשאנשים מתקשרים ומבקשים רשות

חבורות ושיעורים למקורבים!

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 42

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב-8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קריית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	לימוד לקוטי מוהר"ך	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387

חבורה, שהתכנסה פעם בשבוע, זה החזיק מעמד כמה שנים וגם זה נחלש.

"ואז עלה הרעיון של העלון. אמרנו לעצמנו אם אי אפשר לקבץ את כולם באופן פיזי, לפחות נקבץ אותם דרך הנייר. הוחלט לעשות גליון שישמש כ'בית וועד' עבור חניכי הישיבות. הרבה מניעות היו מהחלטה על הוצאת הגליון ועד הוצאתו בפועל, וגם כשהוא יצא היינו מלאים חששות, האם יתקבל ואיך הוא יופץ וכו'.

"התוצאה הכתה אותנו בתדהמה, היה נראה כאילו העולם פשוט חיכה לדבר הזה. וברגע שזה יצא – זה החל פשוט לרוץ. התגובות זרמו כמו מים, אנשים התקשרו בהתרגשות להודות על העלון, ובקשו לקבל אותו בקביעות, וכך הכפלנו ושילשנו את הכמות, ובהמשך גם את התוכן.

"הגליון בנוי מתוכן ברסלבאי אבל בסגנון ישיבתי. בכל גליון עולה נושא אחר על השולחן, ונידון מ כמה היבטים. כשבנוסף, יש בו מדורים ציבוריים בו הקוראים מעלים את ספיקותיהם והתלבטותיהם, וכן סיפורים של התקרבות. הגליון גם מכיל חלק מיוחד המיועד לנשים, עם הבנה להתמודדות שלהן וניסיון לסייע בעדן לצלוח אותן, וגם לטעום על קצה המזלג מתורת רבינו.

"כיום יש קרוב לעשרת אלפים מנויים קבועים של העלון. חלקם בדואר, חלקם דרך נציגים, חלקם דרך חלוקה מזדמנת, וחלקם דרך המייל. וזה מה שמרכז איכשהו את הזרם הזה של 'הליטאים המקורבים', שמתרחב והולך, עד כי חדל לספור כי אין מספר..."

(מתוך סגנון ניצוצות, תשרי תשע"ח. להצטרפות למנויים: 02-6231218)

■ המשך יבוא בשבוע הבא בעז"ה.

אחר פעם לראות שזה אכן לא חלום. עמדו שם כחמישים אברכים, לבושים כליטאים עם חליפה קצרה ועניבה, ומתפללים בהתלהבות קבלת שבת בנוסח ברסלב, ובבוקר יושבים לקידוש ושיעור בסיפורי מעשיות, וכן הלאה. יצאתי משם מרוגש מאד. יום אחד פנה אלי מחנך ידוע, שעוסק בטפול בנושאים, הוא סיפר שקרא את הקונטרס שלי ומאד התלהב מזה, לדבריו, הוא החל לאחרונה להתעניין בברסלב, וגם ביקר בקהילה בקרית ספר, והוא מעוניין לשמוע על זה. יצרנו קשר קבוע, והוא בירר כל דבר ביסודיות ליטאית, עד שהחליט לקחת את ברסלב כדרך חיים, וגם להשתמש בזה כשיטה לטפל בבחורים, כשהוא רואה בזה הצלחה מסחררת.

"מאז, הוא עשה תפנית בעבודת הקודש שלו, ואת עבודתו עם הבחורים הוא החל לעשות על ידי ספרי ברסלב, בעיקר עם הספר 'משיבת נפש'. הוא התחיל לראות תפנית מדהימה, ולראות סיפורים של 'תחיית המתים' יומיומיים כפשוטו ממש. לדבריו, הוא כבר לא 'מאמין' בתורת רבינו, אלא 'יודע' את זה וחי את זה.

"הוא אמנם לא חסיד ברסלב במוצהר, מחמת כמה וכמה סוגי מניעות, אך בתוכו פנימה הוא בוער באש ברסלבאית, וגם בטיפול עם הבחורים, הוא מודיע בצורה ברורה להורים, שהוא מטפל על ידי ספרי ברסלב.

"לפני כשלוש שנים עברתי לירושלים, על מנת לעסוק בהפצה בצורה יותר נגישה. ניסיתי להקים קהילה דומה לזו שבקרית ספר, יחד עם המחנך הנ"ל ועוד כמה מקורבים, וכבר השגנו מקום מתאים בסייעתא דשמיא, אך מחמת מרחק המגורים זה היה קשה. בהתחלה נוסדה

שיעור, אז נסעתי בעצמי מצפת לבני ברק. הגעתי למקום ולא הייתה נפש חיה... התאכזבתי מאד, אך התחזקתי ואמרת: ריבוננו של עולם! אני את שלי עשיתי, באתי עד לכאן, הבאתי אפילו 'רוגלך'... ובכן, אני אומר את השיעור, ומי שהיה צריך לשמוע – שישמע..."

"ואכן, לאחר תקופה הגיעה הישועה. הרעיון החדש היה לעשות חבורה מרכזית לכל הישיבות יחד. החבורה הראשונה נפתחה בבני ברק על ידי בחור מקורב משיבת אורחות תורה, שם הביאו כיבוד, והתאספו כעשרים-שלושים בחורים מכל הישיבות, כשבכל שבוע הגיע משפיע אחר למסור שיחה ולחזק אותם. לאחר מכן הרעיון הועתק לקרית ספר, ואחר כך לירושלים, כשבהמשך זה עבר גם לאלעד, באר יעקב ועוד.

"הייתה ישיבה אחת שרצו 'חבורה' לעצמם. היו שם שבעה בחורים מקורבים, והם קראו לי כדי לפתוח חבורה. אך כבר למחרת החבורה הראשונה, נודע העניין לראש הישיבה, והוא זרק את כולם ללא יוצא מן הכלל, כשלאחר מכן הוא החזיר את חלקם עם התחייבות בנדר ושבועה שלא לעסוק בספרי ברסלב..."

"בשלב כלשהו שמעתי על הקהילה החדשה בקרית ספר, קהילת 'חניכי הישיבות' – ברסלב'. חשבתי שזו בדיחה, אבל התברר לי שזה רציני. פגשתי אז באומן את מייסד הקהילה, הרב שלמה בן שושן, והוא סיפר על הורתה ולידתה של הקהילה, עם כל חבלי הלידה, ועל העובדה המשמחת שאכן הקימו בית כנסת חדש, בו מתקיימים תפילות ושיעורים, ואנשים מתקרבים.

"הרגשתי שאני חייב לראות את זה במו עיני. בהזדמנות הראשונה הגעתי לשם, ופשוט לא האמנתי למראה עיני. צבטתי את עצמי פעם

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מני לגליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מני לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבוצ' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש.
נפשנו: **עלמא דאורייתא**. המני על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון 'חניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבוצ (יו"ל ע"י ארגון 'הקבוצ') – ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com
עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים 'מקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבוצ', המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה.
להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!"

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נ"ד)

עיצוב גרפי ועימוד: דוד בארי 054-8426868